

LBRIS

We know

books.

Paula Pantea

ALINA *rie*

SIONO
EDITURA
București, 2025

CUPRINS

Nenorocita de Luni Dimineța	5
Cești de cafea și prime întâlniri	9
Un rebel irezistibil	30
Acel bilețel	39
Surprize, surprize.	43
Dragoste, baghete, Paris	51
În seara asta ești doar a mea, Alina!	58
Când un bărbat place o femeie	61
Tequila	65
Un nou capitol	73
Am pus-o	76
Reacții nepotrivite și presupuneri greșite	87
În spatele ușii cu gemuleț	92
Sushi, Moët și decizii pripite	99
Apelul	106
Extaz și Agonie	111
Versuri grăbite	120
Musafiri nedoriți	126
Buchetul de crini	136
Tabloul dintre noi	140
Un vis ciudat	144
Tabloul dintre noi partea a doua	154
Casa trei și cada din mijlocul camerei	159
Șantajul	171
Mărturisiri la cota 1600	182

Clauză nouă în contract	189
O ultimă mărturisire	201
Aruncări libere și propuneri indecente	207
Metoda „Fatality”	216
Ultimele reguli	225
O comedie low budget	230
Adevărul. Tot Adevărul.	237
Lasă o lumină aprinsă	247
Doi adolescenți pe o bancă	253
Cum ar fi fost dacă?	257
Hopeless	260
Hope	263
Nenorocita de Luni Dimineța	273

Nenorocita de Luni Dimineața

În prezent

E iarnă. E frig. Și bineînțeles, e luni dimineața. *Combinăția perfectă pentru a-mi strica și ultima fărâmă de optimism rămasă.* Dintre toate, cel mai tare mă lovește faptul că e luni. Ce urăsc mai mult decât luni dimineața e duminică seara. Am citit undeva recent despre „depresia de duminică”, acel val de anxietate care atinge cote maxime odată cu lăsarea întinericului și care pune stăpânire și pe mine în ultimul timp. *Cum să nu pună?* Duminica începe mereu perfect. Te trezești fără alarmă cu soarele sus pe cer și servești micul dejun în pat, sorbind leneș dintr-o cafea savuroasă până la prânz. Rămâi apoi tolănit la televizor, pierzând șirul orelor care se scurg mult prea repede. Pe măsură ce soarele apune, starea de bine dispare treptat, iar anxietatea se strecoară tiptil în creierul tău relaxat, descărcând acolo toate responsabilitățile săptămânii care urmează. Începi să simți fenomenul încă de la grădiniță, acesta se intensifică pe parcursul anilor de școală, își atinge apogeul în viața de adult și nu dispare decât la pensie. De-abia atunci poți să începi să te împrietenești cu Luni Dimineața, să-ți bei cafeaua împreună cu ea și s-o bârfești pe Duminică Seara. Dar încă nu e cazul la cei douăzeci și opt de ani ai mei, pe care întâmplarea face să-i împlinesc chiar azi. Doar gândul la deceniile de muncă care mă despart de pensie îmi întoarce stomacul pe dos. Asta și mahmureala care își face simțită prezența tot mai intens.

Aseară am hotărât să-mi serbez ziua de naștere alături de Duminică Seara, în speranța că alcoolul o va face mai puțin

nesuferită. Am impresia că trebuia să mă opresc la al treilea pahar de vin. Cu siguranță, băutura cu numărul patru e responsabilă de ciocanele care îmi bat acum în creier și de vârtejul din stomac. Poate, dacă Diana nu ar fi insistat să mai comandăm încă un rând, lucrurile ar fi stat altfel în clipa de față. Și dacă nu i-aș fi spus că azi lucrez de dimineață și că suntem doar doi colegi pe tură... *Asta e. Data viitoare voi fi mai fermă. Care dată viitoare?* Mi-am jurat de cum am deschis ochii că n-o să mai pun picătură de alcool în gură în viața mea. Probabil mii de alte minți amețite din întreaga lume și-au jurat același lucru în această Nenorocită de Luni Dimineața. Tocmai am ales numele complet al celei mai detestate femei de pe Pământ. *Pentru că sunt absolut convinsă că, dacă s-ar transpune în ființă, ar fi de sex feminin și s-ar numi astfel.*

Încerc să-mi ignor creierul, care pare să producă sinapse inutile la ora asta și-mi croiesc cu grijă drum prin zăpada înaltă. Vizita mea la farmacie nu se datorează nevoii de aspirină după care tânjesc tâmpilele mele îndurerate. Mahmureala putea să mai aștepte. Pacienții însă nu. Mă deplasez din obligație, pentru a-mi îndeplini jurământul pe care l-am depus la terminarea facultății. Încep să mă simt vinovată că merg la muncă cu mîntea praf, dar sunt aproape convinsă că nu se menționa nicăieri în text că n-ai voie să bei cu o seară înainte de a intra pe tură. Oricum, la cât de bine cunosc farmacia, cartierul și pacienții, probabil o să funcționez pe pilot automat până la ora trei. Odată ajunsă acasă, o să mă cuibăresc în așternuturi și o să dorm până diseară. *Dacă nu chiar până mâine dimineață.* Doar gândul la perna moale mă ajută să supraviețuiesc orelor care urmează.

Încă e noapte, e atât de frig încât simt cum îngheață paharul cu numărul patru în mine, iar eu trebuie să mă concentrez să deschid farmacia, înainte să se facă ora opt și să se năpustească pensionarii înăuntru, mai ceva ca zombii din *The Walking Dead*. Observ din depărtare două băbuțe nerăbdătoare proptite de ușă, gata să mă atace cu dulcegării de cum ajung. Îl văd și pe Dan cum își târăște picioarele spre farmacie din direcția opusă, cu aceeași poftă de

lucru ca mine. Băbuțele îl reperează instant, parcă simțindu-i mirosul de carne tânără și încep să-și fluture în aer mâinile tremurânde, zâmbindu-i jucăuș și dezvelindu-și protezele noi. Dan este de departe cel mai iubit farmacist din cartier, dacă nu chiar din tot Clujul. E băiat, e simpatic și are multă răbdare cu pensionarii. *Mult prea multă, după părerea mea.*

Limbile ceasului de pe mână urmează să arate ora fixă de-abia peste douăzeci de minute, timp în care pot să savurez o cafea binemeritată. Dan sigur a adormit devreme aseară, așa cum e obișnuit, deci e suficient de odihnit încât să facă față singur invaziei. Singurul meu noroc în dimineața asta e că s-a deschis recent o cafenea fix vizavi de farmacie, al cărei program începe la ora șapte. Pentru o clipă sunt tentată să compătimesc domnișoarele care lucrează acolo și care se întâlnesc cu Nenorocita mai devreme decât mine, dar apoi îmi amintesc că pensionarii își beau cafeaua acasă și-mi trece rapid orice urmă de compasiune.

Stomacul începe să mi se strângă, iar unica responsabilă de faptul că am reușit să nu vomit până acum e felia de pâine prăjită pe care mi-am îndesat-o în gură înainte să ies din casă. Dacă situația va scăpa totuși de sub control, sper doar să ajung la baie în timp util. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca micul dejun să aterizeze pe vreo băbuță răzbunătoare, care ar face din asta bârfa cartierului pentru următoarele două săptămâni. Clatin din cap, încercând să-mi alung din minte imaginea dezgustătoare, dar regret pe loc gestul care îmi dezechilibrează și mai tare corpul îndurerat.

Creierul meu hotărăște, în sfârșit, că e timpul să se oprească din gândit și să pună în funcțiune picioarele pe direcția cafenelei. Mă răsucesc pe călcâie și pornesc robotic spre trecerea de pietoni, cu mintea deja scaldată într-un Grande Latte Macchiato. Am traversat trecerea asta blestemată de atât de multe ori, încât pot să aproximez exact la ce distanță se află mașinile, în funcție de zgomotul produs de motor. Din moment ce cartierul e cufundat în liniște deplină, pun încrezătoare tocul pe trecere, grăbită să sorb din lichidul care urmează să-mi satisfacă papilele poficioase. Omit însă faptul că

mașinile hibrid sunt silențioase. *Mai zgomotos e sunetul produs de stomacul meu revoltat în momentul ăsta. Și da, port o pereche de botine cu toc, pentru că am tras în picioare ce mi-a venit la mână și m-am urcat grăbită în mașină, dornică să închei ziua fără prea mult efort. Cred că am stabilit deja că nu iau cele mai bune decizii Duminică Seara. Sau Luni Dimineața. Sau în general.*

În momentul în care pun tocul pe asfalt, liniștea dimineții e perturbată brusc de un scrâșnet de roți, urmat imediat de sunetul produs de fundul meu în contact cu o baltă generoasă. *Oare dimineața asta chiar vrea să intre în istoria celor mai dezastruoase dimineți din lume? Aflu răspunsul în secunda următoare, când inima mi-o ia razna mai tare decât stomacul și începe să pulseze mai intens decât fundul. Ce aveți voi, organe, astăzi împotriva mea? Dar tu, Universule? Ridic încet privirea și observ un șir de cifre și litere familiare, fixate pe o plăcuță de înmatriculare. E numărul lui. Mașina lui. Și cumva, ca un joc crud al destinului, e chiar el. Cum e posibil ca, după toți anii ăștia, să dea din nou cu mine de pământ, la propriu de data asta, într-o Nenorocită de Luni Dimineața?*

Cești de cafea și prime întâlniri

Cu patru ani în urmă

Un lătrat de câine, claxoane de mașini și plânsete de bebeluș. Toate astea răsună în urechile mele mult mai zgomotos decât ar trebui. *Super! Iar am uitat geamul deschis.* Trag plapuma de pe mine, iar frigul mă învăluie pe loc. Deși e abia sfârșit de septembrie, temperaturile de afară sunt neobișnuit de scăzute pentru perioada asta a anului. Încerc să inspir pe nas aerul rece al dimineții, dar nările refuză să colaboreze. *Exact de o răceală aveam nevoie azi, când totul trebuia să iasă perfect.*

Mă uit la ceas și observ că e doar 7:30. *Cel puțin sunt încă în grafic.* Mă ridic în picioare, pregătită să o strig pe Diana pentru a o întreba dacă e gata cafeaua, dar nu reușesc să scot niciun sunet. *Fir-ar să fie. Am rămas și fără voce.* În timp ce pășesc în baie, pot să observ în oglindă cum panica mi se instalează pe chip. Aranjasem totul pentru ziua de azi, de la *outfit*, coafură și parfum, până la ceea ce e cu adevărat important: lucrarea de licență. Afurisita stă pe birou proaspăt tipărită, parcă făcându-mi în ciudă. Îmi dau ochii peste cap și pornesc în căutarea Dianei, când mă lovește brusc realitatea. *Diana nu mai e colega mea de apartament.* S-a mutat ieri cu George, la doar trei zile după ce s-au logodit.

Îmi amintesc perfect cum mi-am dat ochii peste cap și când am remarcat-o prima dată. Eram în anul întâi de facultate, probabil pe la mijlocul primului semestru, când, în timpul unui curs, mi-am făcut, în sfârșit, curaj să-mi desprind ochii din foi și să privesc în jur. La doar câteva rânduri în fața mea, am remarcat imediat o blondă superbă, care părea să se bucure de mai multă atenție din partea colegilor decât însuși profesorul. Toți o ascultau, fascinați, în timp ce ea le povestea ceva în șoaptă, îndepărtându-și teatral câte o șuviță de păr de pe față. Am continuat să mă holbez până la

finalul cursului, prinsă de spectacolul pe care îl oferea fără să facă vreun efort. În momentul în care s-a ridicat și a pornit spre ieșire, câțiva colegi au urmat-o ca hipnotizați, probabil captivați de mersul ei sigur și de picioarele ei interminabile. Îmi amintesc și acum privirile pline de invidie ale fetelor pe lângă care trecea, însă ea nu părea să le remarce. Am urmărit-o cu privirea până când a părăsit sala, gândindu-mă că niciodată nu am avut mai puține în comun cu cineva. Mi-am dat ochii peste cap și am răsuflet ușurată, convinsă că trebuie să fie incredibil de obositor să fii mereu în centrul atenției. Câteva luni mai târziu, eram deja cele mai bune prietene.

Am învățat de-a lungul anilor cum să mă descurc cu caracterul puternic al Dianei, dar acum, că mă gândesc, mi-e puțin milă de George, care va trebui să-i facă față o viață întreagă. El e un tip calm și blând, diferența dintre ei fiind și motivul pentru care cred că se potrivesc perfect.

Încerc să-mi amintesc cât a trecut de la ultima mea relație, însă durerea care a pus stăpânire pe tâmpile mele nu-mi permite să sap atât de adânc. Mă spăl rapid pe față și pe dinți și pornesc grăbită spre bucătărie, împinsă de o dorință arzătoare de a-mi îneca amarul în cafea. *Surpriză!* Se pare că Diana și-a luat *espressorul* cu ea. *Știam eu că n-a fost o idee bună s-o las pe ea să-l cumpere.*

Bombăn o înjurătură și trag o geacă lungă direct peste pijamale, apoi cobor grăbită la magazinul de la parter, hotărâtă să-mi iau o *coffee to go*. *To go where?* Fără voce, o să fie imposibil să-mi prezint lucrarea. *Trebuie să găsesc rapid o soluție, altfel tot efortul pe care l-am depus în ultimii cinci ani o să fie în zadar.*

Am visat să fiu farmacistă încă de mică, pe vremea când mergeam cu unica mea păpușă la mama la farmacie și mă jucam cu ea pe sub tejghea. Nu m-am întrebat niciodată ce vreau să mă fac când o să fiu mare, ca restul copiilor, pentru că mereu a fost foarte clar pentru mine. Tata a fost absent din viețile noastre încă de la început. Mama l-a părăsit când eu aveam doar trei ani, fiind astfel nevoită să se descurce singură. Așa am ajuns să petrec mult timp cu ea la serviciu și cel mai mult îmi plăcea când mă lua cu ea în tura

de noapte. Mi se părea atât de palpitant când stăteam ghemuită în pătuțul improvizat din câteva cutii pliate și o păturică, iar soneria mă făcea să tresar. Eram mereu curioasă ce urgențe îi îndeamnă pe oameni să vină la farmacie în miez de noapte, în loc să rămână acasă cu familiile lor. Trăgeam cu urechea de după perete și iscăleam câte o liniuță în carnețelul meu de fiecare dată când intra cineva, pentru a putea ține socoteala așa cum trebuie. În unele nopți trasam doar zece liniuțe, însă în lunile de iarnă ajungeam și la o sută.

– Mama, de ce l-ai părăsit pe tata? am întrebat-o într-o noapte, între doi pacienți.

Stăteam amândouă întinse pe spate și priveam punctele de pe tavan, imaginându-ne că sunt stele. A ezitat o clipă, apoi mi-a răspuns cu blândețe, ca întotdeauna.

– Mama și tata te iubesc foarte mult, iubita mea și nimeni și nimic nu va putea schimba asta vreodată. Dar când doi oameni nu se mai înțeleg, uneori e mai bine să se despartă. Așa am hotărât și eu cu tatăl tău, pentru binele tuturor.

– Binele meu e lângă tine, mami, i-am șoptit la ureche, aproape adormită, cuibărindu-mă la pieptul ei.

Aveam cam cinci ani pe atunci și deși nu înțelegeam cu adevărat semnificația vorbelor ei, mă simțeam mai fericită de când tata plecase. Puteam să-i observ și ei împlinirea pe chip, de fiecare dată când petreceam timp doar noi două, în lumea de basm pe care o construise pentru noi. Pe tata îl vizitam în weekend, o dată la două săptămâni, și de fiecare dată număram orele până când puteam să mă întorc acasă. *Dacă stai bine să mă gândesc, asta fac și acum.*

Am de așteptat cinci minute până când magazinul se deschide și îmi doresc să nu mă întâlnesc cu nimeni. *Nu am nici dispoziția, nici vocea necesară pentru conversații.* Probabil am fost vânată de la geam, pentru că administratoarea blocului își face apariția imediat, apropiindu-se de mine cu zâmbetul ei malefic, pregătită de atac.

– Bună, Alina. Dar ce matinală ești azi! Nu cred că te-am mai văzut vreodată așa devreme.

– Bună dimineața, doamna Marta, bolborosesc cu jumătate de gură, și la propriu, și la figurat.

– Vai de mine, dragă! Dar ce s-a întâmplat cu vocea ta? Probabil ați petrecut iar azi-noapte și ați dat muzica tare, așa cum faceți de obicei! De data asta nu v-am auzit, că mi-a schimbat medicul medicamentul de somn și tare bine dorm de la el. Dar parcă văd că iar o să-mi sară vecinii în cap că nu mai rezistă cu voi!

Îi fac semn cu mâna că nu am voce și dau să intru în magazin, mai grăbită decât doamna Marta la măritat. Pentru că da, este singură la cei șaiszeci și cinci de ani ai ei și n-a fost căsătorită niciodată. *Mă întreb de ce.*

În momentul în care mă pregătesc să apăs pe clanță, gheara ei mă apucă strâns de umăr.

– Auzi, dragă, mie să-mi plătiți întreținerea la timp. Pe Diana n-am mai prins-o de mult s-o trag la răspundere, dar tot dau eu ochii cu ea într-o zi. Probabil iar își pierde vremea cu golanul ăla cu care am tot văzut-o, un pierde-vară ce umblă tot timpul cu țigara-n gură. Lasă-le și tu, până mai poți! Că altfel, nu prinzi vârsta mea!

Vreau să-i spun că nu am probleme cu urechile, ci cu vocea, dar e o propoziție prea lungă pentru corzile mele vocale și mult prea complicată pentru intelectul ei. În schimb, îi arunc un zâmbet forțat și încuviințez din cap în semn de aprobare a plății.

Mă întorc brusc, reușind să-mi smucesc umărul din strânsoarea ei de prădător flămând și intru hotărâtă în magazin. Primesc o privire tăioasă din partea vânzătoarei drept întâmpinare, însoțită de un semn subtil cu capul spre ceasul de pe perete. Remarc și eu rușinata limbile care încă nu arată ora fixă, dar aleg să le ignor. Durerea de cap devine tot mai puternică și fiecare fibră din corpul meu tânjește după cafeină.

Dau din cap în semn de salut și pornesc spre aparatul de cafea, dar constat în drumul meu că nu e pornit. Vânzătoarea mă privește relaxată și nu dă niciun semn cum că s-ar urni din loc să-l pornească.

– Nu merge, spune plictisită, pilindu-și unghiile și mestecând o gumă roz.

Face o pauză, cât să-și îndese un balon spart înapoi în gură.

– La zece vine meșterul să-l repara.

Ce trebuie să facă un om pentru a bea o cafea în ziua de azi?

– Mulțumesc, spun scurt, cu vocea mai răgușită decât era în vară, după patru nopți de cântat la Untold. Pentru nimic, completez, părăsind grăbită magazinul.

Intru în bloc dezamăgită și-mi vine brusc în minte o idee nebunească. *Ce-ar fi să bat la ușa vecinului de vizavi și să cerșesc o ceașcă de cafea?* Chiar dacă nu-l cunosc, știu că Diana apela la ajutorul lui de fiecare dată când rămânea fără cafea și avea grijă să se întâmple asta cât mai des. Mi-o amintesc vag spunând că îl cheamă Luca și că are treizeci și doi de ani. Diana susținea că e „o partidă excelentă” și că probabil poate să aibă orice femeie își dorește. Nu i-am dat prea multă importanță, cât timp știam că a fost îndrăgostită de cel puțin zece ori pe parcursul anilor în care am locuit împreună. De multe ori comanda pizza, doar ca să-l soarbă din priviri pe băiatul drăguț de la livrări și ajungeam s-o mănânc eu pe toată, pentru că ei „i se punea direct pe șolduri”.

Urc cele patru etaje pe scări, hotărâtă să bifez și mișcarea de dimineață, rulând în minte câteva scenarii până să ajung față în față cu ușa lui. *Ce-ar putea să meargă rău?* Răspunsul nu întârzie să apară, pentru că Universul are un mod foarte aparte de a mă surprinde.

Bat timid la ușă, dar îmi amintesc brusc că nu am voce, deci nu am cum să-i explic străinului ceea ce doresc de la el. Înainte să aud cheia rotindu-se în broască, mă răsucesc pe călcâie și reușesc s-o tulesc în apartamentul meu la timp. Mă proptesc imediat cu ochiul de vizor, mai grăbită decât doamna Marta când aude o voce nouă de bărbat pe casa scării. Ușa de vizavi se deschide încet și o blondă superbă, îmbrăcată sumar, cercetează zona suspicioasă. Când observă că nu e nimeni pe coridor, își dă rapid ochii peste cap și trânteste ușa cu un aer dramatic. *Se pare că Domnul Partidă*

Excelență chiar poate să aibă orice femeie își dorește.

Privesc din nou la ceas și constat că a trecut deja o oră de când m-am trezit, iar eu nu am găsit încă o rezolvare pentru problemele mele existențiale. Sunt programată să prezint la ora unsprezece și pare imposibil să gădesc o soluție miraculoasă pentru vocea mea într-un timp atât de scurt. Deschid disperată sertarul cu medicamente, în căutare de comprimate de supt pentru răgușeală. Gădesc rapid ceea ce caut și dau întâmplător și peste un pliculeț de cafea instant, care-mi aduce primul zâmbet pe buze pe ziua de azi.

Sorb din cană cu ochii închiși, savurând fiecare înghițitură, când sunetul telefonului îmi întrerupe gândurile. *E mama.* Probabil mă sună să-mi ureze succes, iar când o să constate că n-am voce, o să facă o adevărată tragedie din asta. Prefer să-i dau ocupat și să-i trimit un mesaj în care îi explic că-mi repet prezentarea. Îmi răspunde cu un text lung, plin de urări, încheiat cu un sincer „te iubesc.” *Nici măcar vorbele calde ale mamei nu reușesc să mă încurajeze în momentul de față.* Blochez telefonul și continui să beau resemnată din cafea.

Jumătate de oră și trei comprimate de supt mai târziu, primesc un mesaj de la Diana, care probabil e îngrijorată că i-am respins apelurile.

„Heei, am tot încercat să te sun. Ești ok? M-a sunat profa, a zis să-ți transmit și ție că are un eveniment în familie și că nu mai prezentăm azi. Se amână totul cu o săptămână. Hai, nu fi supărată, că te scot în oraș diseară! Xoxo, D”

Universule, în sfârșit! Aș țipa de bucurie dacă aș putea.

„De data asta nu m-ai nimerit, vestea ta a picat la țanc. Îți povestesc diseară. Te iau cu taxiul la opt fix, o să fac tot posibilul să fiu punctuală. P.S.: iar te-ai apucat de *Gossip Girl*?”

Acum, că s-au aliniat stelele și mi s-au deschis chakrele, decid să merg la shopping și să-mi caut un *outfit* potrivit pentru ieșirea din seara asta. Îi scriu mamei că s-a amânat prezentarea și pornesc spre mall, plină de entuziasm. Patru ore mai târziu, mă întorc acasă epuizată, dar complet satisfăcută de plasele pline cu haine luate la